

Ελισάβετ Β΄, 1926-2022

*Αυτό το βιβλίο είναι αφιερωμένο στη βασίλισσα,
με αγάπη και ευγνωμοσύνη*

ΜΕΡΟΣ 1

Το χέρι της μοίρας

«Δεν κληρονομούμε τη γη από τους προγόνους μας·
τη δανειζόμαστε από τα παιδιά μας».

—Παροιμία των ιθαγενών της Βόρειας Αμερικής

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2016

Το κορίτσι στην παραλία εμφανίστηκε στο φως και κοίταξε τη λασπουριά που απλωνόταν στον ορίζοντα. Είχε έρθει για να ελέγξει τα παρατηρητήρια στο τέλος του μονοπατιού που οδηγούσε στο καταφύγιο άγριας ζωής του Σνέτισχαμ, στις ακτές του Νόρφολκ, για να διαπιστώσει αν είχαν αντέξει τη χθεσινοβραδινή νεροποντή. Κατά τη διάρκεια της ημέρας, τα καλύβια στέγαζαν τους παρατηρητές πουλιών που έρχονταν από κάθε γωνιά της χώρας, προκειμένου να παρατηρήσουν τις χήνες, τους γλάρους και τα λοιπά παρυδάτια πουλιά. Τα βράδια, ωστόσο, γίνονταν καταφύγιο από τον ψυχρό θαλασσινό αέρα για όσους ήθελαν να πουν μια μπίρα ή να επιδοθούν σε... πιο πικάντικες δραστηριότητες. Η προηγούμενη σφοδρή καταιγίδα είχε σηκώσει ορισμένα από τα παρατηρητήρια και τα είχε μεταφέρει μέχρι τις κοντινές λιμνοθάλασσες. Αυτή τη φορά, διαπίστωσε με ικανοποίηση, οι άνθρωποι της Βασιλικής Εταιρείας για

την Προστασία των Πουλιών είχαν πράξει όπως τα «τρία μικρά γουρουνάκια» στο παραμύθι, είχαν χτίσει τα «σπιτάκια» τους με καλύτερα υλικά.

Αφού βγήκε έξω, η κοπέλα παρατήρησε τον ορίζοντα. Ένα από τα πράγματα που της άρεσαν στο μέρος αυτό ήταν πως εκεί, στις παρυφές της Ανατολικής Αγγλίας, στην ανατολική ακτή του Ηνωμένου Βασιλείου, η παραλία, με έναν εντελώς πεισματικό τρόπο, έβλεπε δυτικά. Έβλεπε στο Γουός, έναν κόλπο που έμοιαζε με τετράγωνη δαγκωματιά, πάνω στην ακτογραμμή ανάμεσα στο Νόρφολκ και το Λινκολνσάιρ, εκεί όπου πολλά ποτάμια ενώνονταν για να καταλήξουν στη Βόρεια Θάλασσα. Εκεί δεν έβλεπε κανείς τη ροδαλή αυγούλα· ο ήλιος είχε ανατείλει από τις λιμνοθάλασσες που ήταν πίσω της. Μπροστά της, ένα συσσωμάτωμα από σύννεφα σχεδόν άγγιζε βαριά τη θάλασσα, αλλά το αχνό φως τού χάριζε μια χρυσαφιά λάμψη, η οποία καθρεφτιζόταν στις λάσπες, με αποτέλεσμα να μη φαίνεται καθαρά πού τελείωνε η γη και πού ξεκινούσε ο ουρανός.

Όχι μακριά από τις λιμνοθάλασσες, κατά μήκος της ακτής, στα αριστερά της, βρίσκονται οι βαλτώδεις παρυφές του Σάντριγκαμ. Κανονικά, η βασίλισσα θα έπρεπε να ήταν ήδη εκεί, καθώς πλησίαζαν τα Χριστούγεννα, αλλά η κοπέλα δεν είχε μυριστεί ακόμα την άφιξή της, γεγονός παράξενο. Η βασίλισσα, όπως η ανατολή και η παλίρροια, ήταν ένας αξιόπιστος τρόπος για να μετράει κανείς τον χρόνο.

Κοίταξε ψηλά ένα σμάρι από ροδοπόδαρες χήνες, οι

οποίες πετούσαν σε σχηματισμό προς τη στεριά. Ακόμα πιο ψηλά, ένας βαλτόκιρκος έκανε κύκλους στον αέρα. Η παραλία του Σνέτισχαμ είχε μια άγρια ομορφιά. Το τσιμεντένιο μονοπάτι πάνω στο οποίο πατούσε και οι σκελετοί των ξύλινων κατασκευών που εκτείνονταν στις λάσπες πέρα από τα βότσαλα ήταν απομεινάρια από τον πόλεμο των προπάππων της. Χάρη στην απόληψη βότσαλων για την κατασκευή των διαδρόμων για τις βάσεις της αεροπορίας είχαν δημιουργηθεί οι λιμνοθάλασσες, στις οποίες οι πάπιες, οι χήνες και τα θαλασσοπούλια μαζεύονταν κατά χιλιάδες, δημιουργώντας σαματά με τα κρωξίματά τους. Οι γλάροι, σύμφωνα με τον πατέρα της, είχαν εγκαταλείψει την περιοχή πριν από δεκαετίες, μετά τους συνεχείς βομβαρδισμούς από τα γυμνάσια του πυροβολικού στη θάλασσα. Η επιστροφή τους ήταν ένας θρίαμβος της φύσης. Και ένας Θεός ξέρει πόσο χρειαζόταν η μητέρα φύση τέτοιους θριάμβους. Είχε να αντιμετωπίσει τόσο πολλά.

Τα περισσότερα πουλιά παρέμεναν κρυμμένα, αλλά δεν κάθονταν άπραγα. Ο λασπότοπος είχε μεταμορφωθεί σε μια σκηνή σφαγής, διακοσμημένη με χνάρια σε κάθε μέγεθος, από τις αγριόπαπιες και τα μπεκατσίνια που είχαν προσγειωθεί με το που τραβήχτηκε η παλίρροια, για να τραφούν με τα πλάσματα που ζούσαν στην αμμουδιά.

Ξαφνικά, ένας ασπρόμαυρος γούνινος μπόγος τράβηξε την προσοχή της κοπέλας, όταν άρχισε να κινείται προς τα αριστερά στην αμμουδιά. Το αναγνώρισε: ήταν ένα κόλει κόκερ από το χωριό, το οποίο ανήκε σε κάποιον που δεν θεωρούσε φίλο. Δίχως κανένα ίχνος του ιδιοκτή-

τη του, το κουτάβι έτρεξε προς την κοντινότερη ξύλινη κατασκευή, καθώς την προσοχή του είχε τραβήξει κάτι που επέπλεε στο ουρανόχρωμο θαλασσινό νερό, γύρω από το κοντινότερο σάπιο δοκάρι της προκυμαίας.

Η καταιγίδα είχε σκορπίσει στην παραλία ένα σωρό σκουπίδια, φυσικά και τεχνητά. Νεκρά ψάρια, πλαστικά μπουκάλια και πυκνά, ανοιχτόχρωμα δίχτυα ψαρέματος. Σκέφτηκε τις τσούχτρες. Είχαν ξεβραστεί κι εκείνες στην ακτή. Το ανόητο σκυλάκι θα μπορούσε να τσιμπηθεί προσπαθώντας να φάει μία.

«Ει» φώναξε. Το κουτάβι την αγνόησε. «Έλα εδώ!»

Άρχισε να τρέχει. Με τα χέρια της να κινούνται ματιωδώς, διέσχισε σε χρόνο ρεκόρ τις λειχήνες και τα κρίταμα που κατέληγαν στα βότσαλα. Βρισκόταν σε λασπώδες έδαφος. Το υπόγειο νερό πλημμύριζε τα χνάρια που άφηναν τα Doc Martens της στην άμμο.

«Σταμάτα, βρε χαζούλιακα!»

Το κουτάβι γάβγιζε σε μια άμορφη, μουλιασμένη φιγούρα. Γύρισε να την κοιτάξει τη στιγμή που το άρπαζε από το κολάρο του. Το τράβηξε μακριά.

Το αντικείμενο που επέπλεε ήταν μια πλαστική σακούλα: μια παλιά σακούλα σουπερμάρκετ, ταλαιπωρημένη και σκισμένη, με λαβές δεμένες κόμπο και δύο χλωμά πλοκάμια να ξεπροβάλλουν από μέσα. Μάζεψε ένα ξυλάκι που επέπλεε δίπλα της και με την άκρη του σήκωσε τη σακούλα για να την απομακρύνει από το κουτάβι και κοίταξε νευρικά στο εσωτερικό της. Όχι, δεν ήταν τσούχτρα: ήταν κάποιο άλλο θαλάσσιο πλάσμα, υπόλευκο

και φουσκωμένο, τυλιγμένο σε φύκια. Σκόπευε να πάρει τη σακούλα μαζί της για να την πετάξει αργότερα, αλλά καθώς προχωρούσε προς την παραλία, με το κουτάβι να προσπαθεί να της ξεφύγει, το περιεχόμενο γλίστρησε μέσα από ένα σκίσιμο και προσγειώθηκε στη νωπή, σκουρόχρωμη άμμο.

Η κοπέλα υπέθεσε αρχικά πως ήταν κάποιος μεταλλαγμένος υπόλευκος αστερίας, αλλά παρατηρώντας το καλύτερα, αφού απομάκρυνε τα φύκια με το κλαρί, διαπίστωσε ότι ήταν κάτι διαφορετικό. Το περιεργάστηκε προς στιγμήν. Πόσο ανθρώπινο έμοιαζε, με αυτά τα πλοκαμοειδή δάχτυλα στην άκρη του. Τότε είδε το λαμπύρισμα του χρυσού. Με κάποιο τρόπο, ένα από τα πλοκάμια είχε πιαστεί σε κάτι μεταλλικό, στρογγυλό, που άστραφτε. Παρατήρησε πιο προσεκτικά και μέτρησε τα πρησμένα, σχεδόν κέρινα «πλοκάμια»: ένα, δύο, τρία, τέσσερα, πέντε. Η χρυσαφιά λάμψη προερχόταν από ένα δαχτυλίδι στο μικρό δάχτυλο. Τα «πλοκάμια» είχαν ανθρώπινα νύχια, έτοιμα να ξεκολλήσουν.

Άφησε τη σκισμένη σακούλα και ούρλιαξε, για να ακουστεί μέχρι τον ουρανό.